

spodnjem krilu in raznimi žicami na zgornjem. Ko je bilo letalo nekako v višini 400 metrov, se je splazil Kellner s svojega sedeža v letalskem trupu polagoma na trapez, kjer je telovadil. Kar dih mi je zastajal. Kellner se je nekaj časa sede zibal na trapezu, nato je vstal, izvršil razne drzne gibe, polagoma spet splezal v svoj sedež in se mahoma pojavil na zgornjem krilu stojé z razprtimi rokami, s katerimi je začel odzdravljati navdušenemu občinstvu.

Slednjič sem videl zračni vlak. Na letalo so pripeli na dolgi žici drugo majhno brezmotorno letalo, v katerem je sedel drug pilot. Ko se je prvo letalo dvignilo v zrak, je potegnilo za seboj drugo in ga vleklo po zraku okoli. V višini kakšnih 500 metrov se je brezmotorno letalo odpelo od jeklene žice in v krasnem drsalnem poletu v vijugah prav lepo pristalo na tleh. Sigurnost tega pilota sem res občudoval.

Le prehitro je mineval čas. Na severu so se kopičili temni oblaki in sonce je že zašlo. Vrnili smo se zadovoljni domov. Jaz pa sem postal tako navdušen za letalstvo, da sem sklenil, da grem med letalce, ko bom velik. Ne samo, da je življenje gori v zraku krasno, temveč tudi, ker doživina nujno rabi borcev v zraku.

Upam, spoštovani gosp. Doropoljski, da ste zadovoljni z mojim današnjim dolgim pismom. Kadar bom še kaj tako imenitnega doživel, se bom spet oglasil.

Vas in vse ljube kotičkarje iskreno pozdravlja

Igor Rečnik, prvošolec.

Odgovor:

Dragi Igor!

Tvoje pismo je zelo zanimivo, zato sem ga, kakor vidiš, malo popravil in celega priobčil, da bodo vsi naši čitatelji kaj izvedeli o letalskem dnevu. Le pridno se zdaj primi učenja, da se ti bo laže izpolnila želja, postati jugoslovenski letalec.

In kmalu mi zopet kaj piši, pa krajše, prosim! Zdravo!

Gospod Doropoljski.

*

Naloga za risarje.

Načrtajte dirkača-debeluharja z eno samo potezo!

Kdo pa je to? . . .

*Kdo pa je to, kdo,
z belo bradó,
ki ponoči, ko vsi spite,
če se pridno učite,
polno košaro natrosi?
Zakričljeno palico nosi.
Kdo pa je to, kdo?*

